

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

“Υστερὸ ἀπὸ τῆς τυπικῆς φιλοφρονήσεως, ἡ δὸν ντ’ Ἀρκὸς ἀπεσφόθη. Τότε ἡ Δολόρα ἐπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸ σύζυγόν της καὶ τὸν ὀδήγησε σ’ ἕνα ἐρηιὸ διαμέρισμα.

— Γιὰ δνομα τῶν θεοῦ τί ἔχεις ; τὸν ρώτησε ὅταν ἔμειναν μόνοι.

— Σ’ ἀγίπῳ ! τῆς εἶπε ἐκεῖνος παρὰφορῶς νοιώθωντας νὰ ξεχειλίξη μέσα του τὸ πάθος του πρὸς αὐτή.

Ἡ Δολόρα στράφηκε μὲ ζοηρότητα πρὸς αὐτόν, μὰ ἀμέσως χαμήλωσε τὰ βλέφαρά της ν’ ἐγινε κατακόκκινη.

Γιὰ πρώτη φορὰ ἔβλεπε κατὰ τὸ ἀποκρουστικὸ στὸ σύζυγόν της.

Ὁ Φλορεστάν εἶχε ἐν τῷ μεταξῷ βυθισθῆ σ’ ἕνα ὤκτανὸ ἐκστάσεως. Τὸ χέρι τῆς Δολόρας πού τόσο σκληρὰ τὸν εἶχε ραπίσει τὴν περασμένη μέρα ἀναπαύονταν τώρα μέσα στὰ χέρια του.

— Σ’ ἀγαπῶ ! τῆς ξανάπε μὲ φωνὴ γλυκεῖα καὶ ἱκετευτική.

Ἡ Δολόρα ἔβαλε τὰ δάχτυλά της στὰ χεῖλη τοῦ Φλορεστάν.

— Σιωπὴ ! τοῦ εἶπε. “Ἄν σὲ ἀκουγε κανεὶς !

— Κι’ ἂν μὰς ἀκουε ! Τί μ’ αὐτό ;

— Θὰ μὰς κοροῦνε, ἀγαπητέ μου κόρη. Λέγονται τέτοια πράγματα ὕστερ’ ἀπὸ τρία χρόνια πού εἴμαστε παντρεμένοι.

Γελοῦσε βιασμένα. Δυσανασχέτουσε γιὰ δι’ ἐννοιοθε εἰκεῖνη τὴ στιγμή μέσα της, γιὰ τὴν ψυχρότητα πού τῆς προκαλοῦσε ὁ σύζυγός της καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὴ διώξη.

— Ἄς δοῦμε ! τοῦ εἶπε πάλι. Τί σοῦ συνέβη ; ποῖο θλιβερὸ γεγονόςός σου ἀνήγγειλαν.

— Μὰ, ἐτραύλισε ὁ Φλορεστάν, δὲ μοῦ συνέβη τίποτε σοῦ τ’ ὀρκίζομαι.

— Ὅπιστό ἀπουσίσεις μὰ ὦρα ὀλόκληρη.

— Εἶχα νὰ δώσω μουικῆς διαταγές, αὐτὸ ἦταν ὄλο. Ἐπειτα αἰσθάνθηκα μὰ ἔξαρχῆ ἀδιαιθέσια καὶ ἐννοιοθε τὴν ἀνάγκη ν’ ἀναπνύσομαι.

— Ἄ ! ψιθύρισε μὲ δυσπιστία, καὶ τώρα.

Ὁ Φλορεστάν φίλησε τὸ χέρι της.

Τώρα, εἶμαι καλλίτερα, τῆς ἀπάντησε, ὁ καθαρός ἀέρας μ’ ἐξωογόνησε.

Κατὰ μοῦ κρούει ! ψιθύρισε ἡ Δολόρα.

— Ὅχι...

— Πές μου τὴν ἀλήθεια. Μήπως ἔμαθες κανένα νέο γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτό ; εἶπε ἡ Δολόρα ἐνωθῶντας τὸν δὸν Διάξ.

Ὁ Φλορεστάν, στὴν ἀδυναμία του νὰ καταλάβῃ γιὰ ποῖον ἐπρόκειτο, ἀπάντησε ἀρηνητικῶς γιὰ νάναι σίγουρος.

— Ἡ ἀναχώρησή μας γιὰ τὴ Γερμανία δὲν θ’ ἀναβλήθῃ, πιστεύω.

— Ὅχι, βέβαια, ἀπάντησε ὁ Φλορεστάν, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει.

Ἡ Δολόρα σηκώθηκε καὶ εἶπε :

— Τότε εἶνε καιρὸς ν’ ἀποσυρθοῦμε...

— Ἄς φύγομε, εἶπε κι’ ὁ Φλορεστάν.

Ἡ καρδιά του γλυποῦσε σὰ ν’ ἄθελε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ στήθος του. Ἡ ἀποφασιστικὴ ὦρα εἶχε φτάσει.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ὁ ψευδοκόμης καὶ ἡ σύζυγός του, ἀφοῦ ἔλαβαν τὴν ἀδειαν τῆς συγκεντρώσεως, ἔβγαιναν ἀπ’ τὴν αἰθουσαν τοῦ χοροῦ καὶ κατέβαιναν τὴν μεγαλοπρεπὴ σκάλα τοῦ ἀνακτόρου, προηγουμένου τοῦ ἰδίου τοῦ διοικητοῦ, ὁποῖος γιὰ νὰ τοὺς τιμῆσει εἶχε πάρει ἕνα πολύφωτο καὶ τοὺς φώτιζε τὸ δρόμο.

Ἐνα πλοῦτο ἄμαξι, χρυσοστόλιστο, τοὺς περιέμενε κάτω.

Τὸ συγκεντρωμένο ἔξω ἀπὸ τὸ μέγαρο πλήθος μόλις ἀνεγνώρισε τὸν κόμητα πού ἦτο τὸ εἰδωλό του, ἄρχισε νὰ ζητωκραυγάζῃ μὲ χαρὰ :

— Ζήτω ὁ κόμης τῆς Θεοῦνης !

XVII

Τὰ κλειδιά τοῦ Ἁγίου Κεντίνου

Βαρὺ τὸ ἀμάξι τοῦ κόμητος τῆς Θεοῦνης περνοῦσε μὲς ἀπ’ τοὺς καταπρόκτους δρόμους τῆς Τουρραίνης

Τέσσερα ἄλογα τραβούσαν, ἐνῶ στὶς θυρίδες της, πρὸς καὶ πίσω στεκόντουσαν οἱ χρυσοφορεμένοι ἀκόλουθοι καὶ πολεμιστὰί πάνοπλοι.

Τὸ ἔσωτερικὸ τῆς ἀμάξης ἦταν σκοτεινὸ καὶ ὁ Φλορεστάν μόλις μποροῦσε καὶ διέκρινε τὸ πρόσωτό τῆς Δολόρας. Ἀνέπνευε ὁμοῦ τὰ πλούσια ἀρώματα πού ἐκείνη σκορποῦσε γύρω του. Μέσα σ’ αὐτὴ του τὴν ἐκστασιὴ ἡ ψυχὴ του κόντευε νὰ παραλύσῃ. Ἐξαίρνα ὁ κόμης ἀγκάλιασε τὴ Δολόρα, καὶ τραβώντας τὴν κοντὰ του, τὴ ρώτησε μὲ μιά φωνὴ μισοσβυσμένη.

— Μ’ ἀγαπᾶτε ;

Ἐκείνη χαμογέλασε ἑλαφρὰ, κάπως ντροπισμένη καὶ μὲ ἀρκετὴ εἰρωνεία.

— Ἀγαπητέ μου κόρη, εἶπε, ἡ ἐρώτησίς σας αὐτὴ εἶνε κάπως αὐθάδης.

Καὶ χωρὶς νὰ ξέρῃ κι’ αὐτὴ τὸ γιατί, ἄρχισε νὰ τρέμῃ.

Μὰ ὁ Φλορεστάν τὰ εἶχε χαμένα καὶ βλέποντας τὸ γυμνὸ ὄμο τῆς κομῆσεως, ἐπλησίασε ἐκεῖ τὰ χεῖλη του καὶ τὴ φίλησε.

Ἐκείνη ἀνασκόπησε. Τραβήχτηκε στὸ βάθος τ’ ἀμαξιοῦ καὶ τυλιχθῆκε μέσα στὸ μεταξωτὸ της ἐπανωφόρι. Ἡ καρδιά της ἔτρεμε.

— Θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς σὰς φοβίζω... ψιθύρισε τότε ὁ Φλορεστάν μὲ τὴν πῖο τρυφερὴ φωνή. Γινετὶ μὲ ἀποφεύγετε ;

— Θεέ μου ! τραύλισε ἡ Δολόρα, δὲν σὰς ἀποφεύγω... ἀλλά, σ’ ἀλήθεια, εἶσθε πολὺ παράδοξος ἀπόψε.

Μὰ στάθηκε μεπεδεμένη γιὰ τὴ φράση πού εἶχε πεῖ. Ἐνοιοθε κάποια τύψη μέσα της. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὸν ὀλοῖο τοσονέλουσε μὲ τὴν ψυχρότητά της, ἦταν ὁ ἄντρας της. Τὸν ἀγαποῦσε, ποτὲ της δὲν εἶχε κουραστῆ ἀπὸ τὰ χάρια του.

Γινετὶ λοιπὸν αὐτὴ τὴν ὦρα, βλέποντάς τον, ἦταν παγωμένη ἀπὸ τὴ φρίκη της ;

Ὁ κόμης στεκόταν λυπημένος καὶ σιωπηλός. Αὐτὴ νόμιζε πὼς τὸν εἶχε προσβάλει καὶ τοῦ εἶπε μὲ τρυφερότητα.

— Συγγῶ η ! Δὲν ξέρω τί ἔχω σήμερα’ εἶμαι νευρικὴ καὶ κακὴ...

Συγνώμη, ἀγαπητέ μου Γοδεφρείδε.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τοῦ ἔτεινε τὸ μέτωπο, μὰ ὁ Φλορεστάν μὸλις τὸ ἀγγίξε μ’ ἕνα γρήγορο φίλημα, ἐπειδὴ καθὼς ἀκουσε τὸ ὄνομα τοῦ Γοδεφρείδου τὰ ἔχασε ἀπὸ τὴν ταραχὴ του. Τὴν στιγμὴ ἐκείνην ἔφταναν στὸ μέγαρο τῆς Θεοῦνης. Ἡ ἀμαξία προχώρησε γὰτ’ ἀπ’ τὴν θολωτὴ στοὰ καὶ στάθηκε στὴν ἐσωτερικὴ πύλη τοῦ ἀνακτόρου.

Ὁ Φλορεστάν κατάλαβε ὅτι ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔπρεπε νὰ γίνῃ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ γιὰ νὰ θυμῆθῃ τί τοῦ εἶχε πεῖ ὁ Βουὰ Βουρδὸν καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ τῆς ἐντολῆς του. Κατέβηκε, προσέφερε τὸ χέρι του στὴ Δολόρα καὶ μίλησε μαζὶ της σ’ ἕνα μακρὸ διάδρομο πού τὸν ἐστολίζαν μαρμάρινα ἀγάλματα καὶ μεγάλα χρυσοποικιλία δοχεῖα.

Δεξιὰ κι’ ἀριστερὰ στεκόντουσαν οἱ ἰδιαιτεροὶ ἠθαλαμπόλοι τοῦ κόμητος καὶ ἡ θεραπευτικῆς τῆς κομῆσεως καὶ ὑπεκλίνοντο μπροστὰ τοῦ.

Ἐξω ἀπ’ τὰ διαμερισμάτα τους, ἔκει πού συνήθως χωρίζοντουσαν κάθε βράδυ, ὁ κόμης καὶ ἡ κόμηςσα, ἡ Δολόρα ἔτεινε τὸ χέρι της στὸ

Φλορεστάν. Ἐκείνος γονάτισε μπροστὰ καὶ τὸ πήρε καὶ τὸ ἔφερε στὰ χεῖλη του. Κατόπι ὁ Φλορεστάν σηκώθηκε καὶ εὐχόμενος στὴν κόμησσα καληνύχτα, ἀπεχώρησε καὶ μίτησε σὸ διαμέρισμά του.

Ἐκεῖ εἶπε στοὺς ὑπηρέτας του ν’ ἀποσυρθοῦν, κρατώντας μονάχα κοντὰ του τὸν κύριο Γαμίν, τὸν πρῶτο τοῦ ἐπιστάτη, ὁποῖος συνήθιζε νὰ δίνει λογαριασμὸ στὸν κύριο του σχετικῶς μὲ τὴν κίνησιν τοῦ ἀνακτόρου του καὶ νὰ παίρνῃ διαταγές του γιὰ τὴν ἄλλη μέρα.

Ὁ Φλορεστάν ἐπαπλώθηκε σὲ μιά πλούσια πολυθρόνα καὶ ἄφησε τὸν ἔμπιστό του νὰ μιλήσῃ. Ἐπειτα τοῦ εἶπε μὲ τόνο κουρασμένο.

— Κύριε Ταμίν, ὄλος ὁ κόσμος πανηγύρισε στὴν Τουρραίνην τὴν ἐπέτειο τοῦ Διοικητοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μου, οἱ ὁποῖοι δὲ μπόρεσαν νὰ λάβουν μέρος στὴν ἑορτῆ. Γι’ αὐτὸ κι’ ἐγὼ νομίζω σωστὸ νὰ τοὺς ἀποζημιώσω. Γι’ αὐτὸ, σὰς παρακαλῶ, φροντίστε νὰ τοὺς παρασθεῖ ἀμέσως ἕνα πλοῦσιο δαίπνο μ’ ἐκλεκτὰ κρεατὰ, ἀλλὰ φροντίστε νὰ γίνῃ ἀπὸ τὸ πῖο ἀπομακρυσμένο σημεῖο τοῦ μεγάρου μου γιὰ τὸ κεφάλι μου εἶνε βαρὺ καὶ δὲν θέλω νὰ μ’ ἀνησυχήσουν.

Ὁ ἐπιστάτης χαιρέτησε κι’ ἔκανε νὰ τραβήχῃ.

— Ἀκούστε, τοῦ εἶπε ὁ Φλορεστάν, πῆστε καὶ στὸν ἀξιοματικὸ τῆς ὑπηρέσεως ὅτι τὸν ἀπαλλάσσω ἀπὸψε τὸν καθυκόντων του. Ἐπειδὴ τὸ κρεβάτι μου βρῖσκεται πάνω ἀπὸ τὴν αἰθουσαν τῶν σωματοφυλάκων καὶ τὰ βήματα τους θὰ ἐτάραζαν τὸν ὕπνο μου, πῆστε τοὺς σὲ πέντε λεπτὰ ν’ ἀποσυρθοῦν σὲ μιά ἄλλη αἰθουσα.

Ὁ κύριος Ταμίν βγήκε ἔξω. Σὲ λίγο οἱ ἀόριστοι θόρυβοι πού ἀκουγόντουσαν στὸ μέγαρο ἔπαψαν καὶ ἡ βαθεῖα σιωπὴ πού ἀπλώθηκε ἀνά γινετα στὸν κόμητα ὅτι ἡ διαταγὴς του εἶχαν ἐκτελεσθῆ. Τότε σηκώθηκε μ’ ἕνα πήδημα καὶ κύτταξε γύρω του.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Φλορεστάν γονάτισε πρὸς τὴν κόμησσα.